

rozszda nem fog, ha pedig nem az, miért őrzik, holott tudják, hogy az Filelphus gyűrűje nélkül meg nem oltalmazhatják?

A selmebányai levéltár feldolgozásra váró, gazdag anyaga bizonytalanságot rejteget még érdekes adatokat Szitnya várának kalandos életű főúrjáról. A költőről, aki mélyérzésű, a verseiben Istene előtt töredelmesen kitáruló lélek volt, meg az emberről, akit kortársa, Salánki akként énekelt meg, hogy «lovaggal, gyaloggal, vitéz Balassi házakat, pénzes boltokat tör vala.»

A szélsőségek embere volt ő, aki keservesen felpanaszolt rabságának túlnyomó részét voltaképpen vidám lengyelkedésben töltötte el s később, amikor belőle lett rabtartó, «három ujjnyi temérdek pálcával» gyötörte a foglyul ejtett törököket. A szerelemben csak azt szerette, aki őt nem szerette s akit szeretett is, azt sem szerette eléggé. A vígság és keserűség végletei között élt, valószínűleg sokszor és sokat szenvedett lelkében és életének negyvenharmadik évében meghalt Istennek nevével ajkán, igazi hősként és megtért bűnősként.

Benvenuto Cellini-szerű jelenség volt a magyar irodalom életében. De mindezek felül költő, első igaz, nagy muzsikusa a magyar nyelvnek, aki még tízszor annyi botlás után is örök büszkeségünk maradna.

HALÁLTÁNC ÉNEK.

(Táncolók éneke):

Tegnap elaludt valaki . . .
S mondd, mit ér, ha valaki él is?
Balgaság sírni a halálon,
táncol a hulló falevél is.

Adj kezet, fogózzunk össze . . .
Neked is menned kell, ha vár.
Egy nagy hívság van csak: élni,
s egy nagy bölcsesség: a Halál.

(Költő):

Te pap vagy, te császár, te koldus,
nézd, a sír: van szebb valóság,
hogy lebukunk s eloszlunk, mint
dérben a későírósák? . . .

(Táncolók kara):

Úgy van, halld, peng a nagy kasza
s tarlóknak virága fejünk . . .
Hallod, hogy csörög a bokája?
Sebaj, táncoljunk, énekeljünk:

Tegnap elaludt egy élet . . .
S mondd, mit ér, ha valaki él is?
Balgaság sírni a halálon,
táncol a hulló falevél is.